

കിളിപ്പാട്ട്

എഴുത്തച്ഛനിലാണു നമ്മൾ ഈ വർഷത്തെ മലയാളം ക്ലാസ് തുടങ്ങുന്നത്.

ഭാഷക്ക് യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു മാതാവോ പിതാവോ ഇല്ല. ഒരു ഭാഷ ഒരാൾക്ക് തന്റെ ആയുഷ്കാലത്തിൽ സൃഷ്ടിച്ചെടുക്കാവുന്ന ഒന്നല്ല. എന്നിട്ടും നമ്മൾ എന്തുകൊണ്ടാണു എഴുത്തച്ഛനെ ഭാഷാപിതാവെന്ന് വിളിക്കുന്നത്?

ഇത് അറിയണമെങ്കിൽ മലയാളകാവ്യ ചരിത്രത്തെപ്പറ്റി മനസ്സിലാക്കണം.

മലയാളത്തിലെ പദ്യ സാഹിത്യത്തിനു രണ്ട് കൈവഴികളുണ്ടായിരുന്നു; പാട്ടും മണിപ്രവാളവും..പാട്ട് തമിഴ് ചായ് വുള്ള പദ്യ ശാഖ യായിരുന്നു..മണിപ്രവാളം സംസ്കൃതത്തോടും.

ഭാഷയും സംസ്കൃതവും മുത്തും പവിഴവും പോലെ കലർന്ന കാവ്യ ഭാഷയായിരുന്നു മണിപ്രവാളം.(മണി- മുത്ത്,(പ്രവാളം- പവിഴം)

മലയാളത്തിൽ, കണ്ടുകിട്ടിയുള്ളതിൽ വച്ച് ഏറ്റവും പഴക്കമുള്ള പദ്യകൃതി 12 ആം നൂറ്റാണ്ടിൽ എഴുതിയ രാമചരിതമാണ്.ചീരാമകവി എഴുതിയ ഈ കൃതി നമുക്ക് പരിചയമുള്ള കാവ്യഭാഷയിലല്ല രചിച്ചിട്ടുള്ളത്.പാട്ട് ശാഖയിൽ പെട്ട ഈ കൃതി ഒറ്റക്കേൾവിയിൽ തമിഴെന്ന് തോന്നിക്കും. ഇതേ നൂറ്റാണ്ടിൽ തന്നെ തിരുനിഴൽ മാല എന്നൊരു പാട്ട് കൃതിയും രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.ഭാഷ രാമചരിതത്തിലേത് തന്നെ.

14 ആം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലും 15 ആം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പൂർവാർദ്ധത്തിലും ജീവിച്ചിരുന്ന കണ്ണശ്ശന്മാർ എന്നറിയപ്പെടുന്ന (നിരണം കവികൾ എന്നും) മൂന്ന് കവികൾ രചിച്ച പാട്ട് കൃതികൾ- കണ്ണശ്ശ രാമായണം,ഭാഷാ ഭഗവദ് ഗീത,കണ്ണശ്ശ ഭാരതം- കണ്ട് കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ചെറുശ്ശേരിയുടെ കൃഷ്ണഗാഥ രചിക്കപ്പെട്ടു. കൃഷ്ണഗാഥയിലും കണ്ണശ്ശന്മാരിലുമെത്തുമ്പോൾ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ കുറേശ്ശെ തത് സമമായി(രൂപമാറ്റം വരാതെ) പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്.കാവ്യഭാഷക്ക് ക്രമേണ വരുന്ന മാറ്റം നമുക്ക് ഈ കൃതികളിൽ കാണാനാകും.

പാട്ട് ശാഖയിൽ ഭക്തിയും ഇതിഹാസകഥകളും പ്രമേയമാക്കി കൃതികൾ രചിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സമയത്ത് മണിപ്രവാളശാഖയിലും കൃതികൾ പുറത്തിറങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ഭാഷയിലെമ്പോലെ പ്രമേയത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും പാട്ടിൽ നിന്ന് മണിപ്രവാളം തികച്ചും ഭിന്നമായിരുന്നു.

വൈശികതന്ത്രം,ഉണ്ണിയച്ചി ചരിതം,ഉണ്ണിയാടീ ചരിതം,ഉണ്ണിച്ചിരുതേവി ചരിതം മുതലായ മണിപ്രവാള കൃതികൾ ശൃംഗാര രസപ്രധാനമായ ദേവദാസി സ്തുതികളായിരുന്നു.

ദേവദാസികൾ എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന സ്ത്രീകൾക്ക് അക്കാലത്ത് സമൂഹത്തിൽ ഉന്നതമായ പദവിയും പരിഗണനയും ലഭിച്ചിരുന്നു.

ഈ സാഹചര്യത്തിലാണ് എഴുത്തച്ഛൻ കാവ്യരചനാ രംഗത്ത് പ്രവേശനം നടത്തുന്നത്. 16-ആം നൂറ്റാണ്ടാണ് എഴുത്തച്ഛന്റെ ജീവിതകാലം. പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ വരവും അതേത്തുടർന്നുണ്ടായ നാട്ടുരാജ്യങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള കലഹവും കൂത്തഴിഞ്ഞ സഭാചാരവും കൊണ്ട് തീർത്തും മനം മടുത്ത ഒരു സമൂഹത്തിലേക്കായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനം.

സാമൂഹ്യ പരിവർത്തനത്തിനു തന്നെക്കൊണ്ട് എന്തുചെയ്യാനാവും എന്ന ഉദാത്തചിന്തയാകാം തനിക്ക് സാധ്യമായ കാവ്യ രചനയിലേക്ക് അദ്ദേഹത്തെ എത്തിച്ചത്.

ഭാഷാ പിതാവ്

താൻ ജീവിച്ചിരുന്ന സമൂഹത്തെ അപചയത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷിക്കാനായി എഴുത്തച്ഛൻ രാമായണം കിളിപ്പാട്ട് രചിച്ചു. ഈ കൃതിയിലൂടെ രാമൻ എന്ന ഒരു രക്ഷകബിംബത്തെ എഴുത്തച്ഛൻ അവതരിപ്പിച്ചു. ഭോഗലാലസതയിൽ വീണുപോയ സമൂഹത്തിനു ഭക്തിയിലൂടെ മാത്രമേ കരോനാവൂ എന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. അതിനാൽ വാൽമീകി രാമായണമല്ല, രാമനെ ഈശ്വരനാക്കി ചിത്രീകരിക്കുന്ന സംസ്കൃതത്തിലെ അദ്ധ്യാത്മരാമായണമാണ് അദ്ദേഹം കിളിപ്പാട്ടുരൂപത്തിൽ വിവർത്തനം ചെയ്തത്.

ധീരമായ ഒരു ശ്രമമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേത്. ഭക്തിരസപ്രധാനമായ പ്രമേയത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ പാട്ട് ശാഖയെയാണദ്ദേഹം പിന്തുടർന്നത്. എന്നാൽ ഭാഷയുടെ കാര്യത്തിൽ സംസ്കൃതം കലർന്ന മണിപ്രവാളശാഖയെ പിന്തുടർന്നു എഴുത്തച്ഛൻ.

പാട്ട് ശാഖയിലെ ഭക്തിക്ക് ഒരു മണിപ്രവാളഭാഷാ ശരീരം നൽകി എഴുത്തച്ഛൻ എന്ന് ചുരുക്കം. ഇത് വലിയൊരു വിപ്ലവമായിരുന്നു. പാട്ടിലെ ദ്രാവിഡ പാരമ്പര്യത്തെ (ഈണത്തിലും ഭാഷയിലും) വീടാതെ തന്നെ പ്രൗഢമായ മണിപ്രവാളഭാഷയുടെ സാധ്യതകൾ അദ്ദേഹം കാവ്യരചനക്ക് പ്രയോജനപ്പെടുത്തി. അങ്ങനെ ഏത് രസത്തെയും ഏത് ഭാവത്തെയും ആവിഷ്കരിക്കാൻ പര്യാപ്തമായ ഒരു കാവ്യഭാഷ എഴുത്തച്ഛൻ അവതരിപ്പിച്ചു. ഇതിനാലാണ് അദ്ദേഹത്തെ ഭാഷാപിതാവ് എന്ന് വിളിക്കുന്നത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഭാഷയുടെ പിതാവല്ല പുതിയൊരു കാവ്യഭാഷയുടെ പിതാവാണ് അദ്ദേഹം.

എഴുത്തച്ഛനെപ്പറ്റി

ഇന്നത്തെ മലപ്പുറം ജില്ലയിലെ തിരുരിനടുത്തുള്ള തൃക്കണ്ടിയൂരിൽ തുഞ്ചൻ പറവ് എന്ന് അറിയപ്പെടുന്ന സ്ഥലത്താണ് എഴുത്തച്ഛൻ ജനിച്ചത്. ചക്കാല നായർ എന്ന പിന്നോക്കവിഭാഗക്കാരനായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാപിതാക്കളെക്കുറിച്ചോ കുടുംബത്തെപ്പറ്റിയോ വിശ്വസിക്കാവുന്ന അറിവുകളൊന്നും ലഭിച്ചിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരുപോലും നമുക്ക് അറിയില്ല. രാമൻ എന്നൊരു ജ്യേഷ്ഠൻ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നതായി കൃതികളിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ രാമാനുജൻ എന്നപേരിലാണ് തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ അറിയപ്പെടുന്നത്.

ഒരിക്കൽ രണ്ട് ശിഷ്യർക്കൊപ്പം ദേശസഞ്ചാരത്തിനിറങ്ങിയ എഴുത്തച്ഛൻ പാലക്കാട് ജില്ലയിൽ പഴയ കൊച്ചി രാജ്യത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്ന ചിറ്റൂരിൽ എത്തി. ശോകനാശിനിപ്പുഴയുടെ തീരത്തുള്ള ആ പ്രദേശത്തിന്റെ ഭംഗിയിൽ ആകൃഷ്ടനായ അദ്ദേഹം ചമ്പത്തിൽ മനാടിയാർമാരുടെ പക്കൽ നിന്ന് കുറച്ച് സ്ഥലം വിലയ്ക്ക് വാങ്ങി അവിടെ ഒരു ഗൃഹം നിർമ്മിച്ചു താമസമാക്കി.

സമീപത്ത് 12 ഗൃഹങ്ങൾ കൂടി അദ്ദേഹം നിർമ്മിക്കുകയുണ്ടായി. അവിടെ തമിഴ് ബ്രാഹ്മണരെ ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ട് വന്ന് താമസിപ്പിക്കുകയാണ് എഴുത്തച്ഛൻ ചെയ്തത്. ആ പ്രദേശം ഇന്ന് തമിഴ് ബ്രാഹ്മണരുടെ അഗ്രഹാരമായിത്തന്നെ നിലനിൽക്കുന്നു. എഴുത്തച്ഛന്റെ ഗൃഹം പുരാവസ്തു വകുപ്പിന്റെ സംരക്ഷണത്തിലാണ്. ആ ഗൃഹത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ താളിയോലപ്പകർപ്പുകളും എഴുത്താണിയുമുണ്ട്..

ഇവിടെ വച്ചു തന്നെയായിരുന്നു എഴുത്തച്ഛന്റെ അന്ത്യവും. അദ്ദേഹത്തെ സംസ്കരിച്ചത് ജന്മദേശത്തല്ല, പാലക്കാട് ജില്ലയിലെ ചിറ്റൂരിലാണ്.

എഴുത്തച്ഛന്റെ ശിഷ്യനായ സൂര്യനാരായണനും മകളും അവസാനകാലത്ത് ഗ്രന്ഥരചനയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹായികളായിരുന്നു എന്ന് തദ്ദേശവാസികൾ പറഞ്ഞ് കേൾക്കുന്നു.

അദ്ധ്യാത്മരായണം കിളിപ്പാട്ടാണു എഴുത്തച്ഛന്റെ പ്രഥമകൃതി. ഉത്തരരായണം, മഹാഭാരതം കിളിപ്പാട്ട്, ദേവീ മാഹാത്മ്യം എന്നീകൃതികൾ എഴുത്തച്ഛന്റേതാണെന്ന് ഉറപ്പുള്ള കൃതികളാണ്.

അമ്പലങ്ങളിൽ മൈക്കിലൂടെ കേൾപ്പിക്കാറുള്ള ഹരിനാമകീർത്തനവും, ഇരുപത്തിനാലു വൃത്തവും ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണവും ശ്രീമദ് ഭാഗവതവും ശതമുഖരായണവും ചിന്താരത്നവും കൈവല്യ നവനീതവും കേരളനാടകവും എഴുത്തച്ഛന്റേതാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു.

എഴുത്തച്ഛൻ എന്നത് ഒരു ജാതിനാമമല്ല ഇവിടെ. എഴുത്താശാനാണ് എഴുത്തച്ഛനാവുന്നത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ മലയാളത്തിലെ എഴുത്തിന്റെ അച്ഛൻ എഴുത്തച്ഛനാണെന്ന് പറയുന്നതിൽ തെറ്റില്ല

കിളിപ്പാട്ട്

കിളിയെക്കൊണ്ട് കഥപറയിക്കുക എന്ന കാവ്യരചനാരീതിയാണു കിളിപ്പാട്ട്. എഴുത്തച്ഛനാണ് ഈ കവിതാ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവ്.

ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉല്പത്തിയെപ്പറ്റി പലപണ്ഡിതരും വ്യത്യസ്ത അഭിപ്രായങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്.

1.കവിക്ക് അറം പറ്റാതിരിക്കാനാണു കിളിയെക്കൊണ്ട് കഥപറയിക്കുന്നത്.

2.പുരാണങ്ങൾ ശുകമഹർഷി(ശുകം- തത്ത)യുടെ മുഖത്തുനിന്നുണ്ടായതിനാൽ അതിനെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ട്

3.എഴുത്തച്ഛനു ഭഗവാൻ ശുകരൂപത്തിൽ ജ്ഞാനോപദേശം ചെയ്തതിനാൽ

4.സരസ്വതീ ദേവിയുടെ കയ്യിലുള്ള ശുകത്തെക്കൊണ്ടാണു കഥ പറയിക്കുന്നത്

5.തമിഴിലെ പൈങ്കിളിക്കണ്ണി ,പരാപരക്കണ്ണി എന്നീ കൃതികളെ അനുകരിച്ചാണു എഴുത്തച്ഛൻ കിളിപ്പാട്ടുകൾ രചിച്ചത്.

- ഇത്തരം പലവാദങ്ങൾ കിളിപ്പാട്ട് പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉല്പത്തിയെപ്പറ്റി കാണുന്നുണ്ട്.

ഇതിൽ ഒടുക്കം പറഞ്ഞത് കുറേക്കൂടി വിശ്വസനീയമാണ്.

തമിഴിൽ കിളിയെക്കൊണ്ട് പാടിക്കുക എന്നൊരു കവിസമ്പ്രദായം പണ്ടുതൊട്ടേ ഉണ്ട്.

എഴുത്തച്ഛന്റെ തത്ത ഒരു പെൺ തത്തയാണ്.

'ശാരികപ്പെട്ടതലേ ചാരുശീലേ വരികാരോമലേ കമാശേഷവും ചൊൽക നീ' എന്ന് എഴുത്തച്ഛൻ പറയുന്നതിൽ നിന്ന് നമുക്ക് വ്യക്തമാണ്.

1. വിഭീഷണഹിതോപദേശം- തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ

പാഠസംഗ്രഹം

അദ്ധ്യാത്മരാമായണം കിളിപ്പാട്ട് യുദ്ധകാണ്ഡത്തിലെ രാവണവിഭീഷണസംവാദമാണ് ഈ പാഠഭാഗം. രാമനെതിരെ യുദ്ധതന്ത്രങ്ങൾ ആസൂത്രണം ചെയ്യാനായി ജ്യേഷ്ഠനായ രാവണൻ നടത്തുന്ന ചർച്ചയിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതിനായി ഇളയസഹോദരനായ വിഭീഷണൻ രാജധാനിയിലെത്തുന്നു. എന്നാൽ രാവണൻ പ്രതീക്ഷിച്ചതുപോലെ യുദ്ധതന്ത്രങ്ങളെപ്പറ്റിയല്ല വിഭീഷണൻ ഉപദേശിച്ചത്, യുദ്ധത്തിന്റെ നിരർത്ഥകതയെപ്പറ്റിയാണ്.

ഇഷ്ടം പറഞ്ഞ് കൂടെ നിൽക്കുന്ന ബന്ധുക്കളാരും നമുക്ക് കഷ്ടകാലം വരുമ്പോൾ കൂടെയുണ്ടാവില്ലെന്നും അവിവേകം കൊണ്ട് ആപത്തുകൾ വരുമെന്നും ആ സമയം ബന്ധുക്കളെല്ലാം ബലവാനായ ശത്രുവിനെ ചെന്ന് സേവിക്കുമെന്നും ഇതെല്ലാം അന്നേരമോർത്തിട്ട് കാര്യമില്ലെന്നും വിഭീഷണൻ രാവണനെ ഉപദേശിക്കുന്നു. രാമന്റെ അമ്പേറ്റ് സഹോദരൻ മുതനാകുന്നതിലുള്ള സങ്കടം ഉള്ളിലുള്ളതിനാലാണ് താനിതെല്ലാം പറഞ്ഞുതരുന്നത്. സീതാദേവിയെ ഒട്ടും വൈകാതെ തിരികെക്കൊടുക്കണം. യുദ്ധത്തിൽ പടയും നശിച്ച് സമ്പത്തെല്ലാം ഒടുങ്ങിയതിനുശേഷം സീതയെ തിരികെ നൽകാമെന്ന് മനസ്സിൽ

കരുതിയിട്ട് ഒരുകാര്യവുമില്ല. യുദ്ധത്തിനു മുന്നെ ഒരുകാര്യമോർക്കണം, തന്നെക്കാൾ വമ്പനാരോട് എതിരേറ്റാൽ ആർക്കും ഫലം കിട്ടും (വിജയമുണ്ടാവുകയില്ല). ശ്രീരാമനോട് യുദ്ധം ചെയ്യുമ്പോൾ രാവണനെ രക്ഷിക്കാനും സഹായിക്കാനും ആരുമുണ്ടാവില്ലെന്ന് തിരിച്ചറിയണം. മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ അവതാരമായ രാമനെ സേവിക്കുന്നവരാണ് രാവണൻ ആരാധിക്കുന്ന ശിവൻ തുടങ്ങിയ ദേവകളെല്ലാം.

ആയതിനാൽ, രാക്ഷസരാജാവായ രാവണനു ജയം നേർന്ന് സാക്ഷാൽ മഹേശ്വരനായ ശ്രീരാമനോട് പിണങ്ങരുത് എന്ന് വിഭീഷണൻ പറയുന്നു. രാമനു സീതയെ തിരികെ നൽകി സുഖമായി കഴിയുക. സീതയെ തിരികെ നൽകുന്ന കാര്യത്തിൽ ഒരു സംശയവും വേണ്ട. അതിനു മടിച്ച് രാവണൻ സ്വന്തം വംശം മുടിക്കരുത്. ഇങ്ങനെയെല്ലാം വിഭീഷണൻ പറഞ്ഞത് കേട്ട് രാക്ഷസരാജാവായ രാവണൻ കുപിതനായി സഹോദരനോട് പറഞ്ഞു: 'ശത്രുക്കളെല്ലാ യഥാർത്ഥശത്രുക്കൾ. മിത്രമായി നടിച്ച അരികിൽ കഴിയുന്നവരാണ് ഏതൊരുവനും ശത്രുക്കളാവുന്നത്. അവർ മരണവാഹകരായും. ഇത്തരത്തിൽ എന്നോട് പറയുന്ന നീ വധിക്കപ്പെടേണ്ടവനാണെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല. രാവണൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞതുകേട്ട് വിഭീഷണൻ "മരണാസന്നനായ വ്യക്തിക്ക് ഒരു ഔഷധവും ഫലിക്കില്ല" എന്ന് മനസ്സിലാർത്തു.

പഠന പ്രവർത്തനങ്ങൾ

1. വിഭീഷണന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ട രാവണന്റെ പ്രതികരണം എന്തായിരുന്നു?

തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛന്റെ അദ്ധ്യാത്മരാമായണം യുദ്ധകാണ്ഡത്തിലെ രാവണവിഭീഷണസംവാദത്തിൽ യുദ്ധതന്ത്രങ്ങളാരായാൻ രാവണൻ അനുജനായ വിഭീഷണനെ രാജധാനിയിലേക്ക് വരുത്തുന്നു. എന്നാൽ യുദ്ധതന്ത്രങ്ങൾക്ക് പകരം സീതയെ തിരികെ നൽകി യുദ്ധം ഒഴിവാക്കാൻ ഉപദേശിക്കുകയാണു വിഭീഷണൻ ചെയ്യുന്നത്. രാമനോടെതിരിട്ടാൽ രാവണനു ജയമുണ്ടാവുകയില്ലെന്ന് വിഭീഷണൻ തുറന്ന് പറയുന്നു. വിഭീഷണന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ട രാവണൻ കുപിതനാവുന്നു. ശത്രുക്കളെല്ലാ യഥാർത്ഥ ശത്രുക്കളെന്നും സൗഹാർദ്ദം നടിച്ച കൂടെ നിൽക്കുന്നവരാണ് ഏതൊരാളിന്റെയും യഥാർത്ഥശത്രുക്കളെന്നും ഇത്തരക്കാർ മരണം വരുത്തുമെന്നും ഇങ്ങനെയെല്ലാം തന്നോട് പറയുന്ന വിഭീഷണൻ വധയോഗ്യനാണെന്നും രാവണൻ പറയുന്നു.

2. ശ്രീരാമനോട് കലഹിച്ചാൽ പിന്നെ ആരും ശരണമില്ല എന്ന് പറഞ്ഞതെന്തുകൊണ്ട്?

തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛന്റെ അദ്ധ്യാത്മരാമായണം യുദ്ധകാണ്ഡത്തിലെ രാവണവിഭീഷണസംവാദത്തിൽ യുദ്ധതന്ത്രങ്ങൾ ആസൂത്രണം ചെയ്യാനായി രാവണൻ അനുജൻ വിഭീഷണനെ രാജധാനിയിലേക്ക് വരുത്തുന്നു. എന്നാൽ രാവണന്റെ പ്രതീക്ഷകൾക്ക് വിരുദ്ധമായി യുദ്ധതന്ത്രങ്ങളല്ല യുദ്ധമൊഴിവാക്കാനുള്ള ഉപദേശമാണ് വിഭീഷണൻ നൽകുന്നത്.

സീതയെ തിരികെ നൽകണമെന്നും ശ്രീരാമനോട് കലഹിക്കരുതെന്നും കലഹിച്ചാൽ പിന്നെയൊരു ശരണമില്ലെന്നും വിഭീഷണൻ പറയുന്നു. രാവണന്റെ അനുജനാണെങ്കിലും രാവണപക്ഷത്തല്ല ശ്രീരാമപക്ഷത്താണ്, നീതിയുടേയും ന്യായത്തിന്റേയും പക്ഷത്താണ് വിഭീഷണൻ. രാമനോടുള്ള ഭക്തിയും ആദരവും രാമൻ അജയ്യനാണെന്നും സാധാരണ മനുഷ്യനല്ലെന്നും ഉള്ള വിശ്വാസവും വിഭീഷണന്റെ വാക്കുകളിൽ തെളിഞ്ഞ് കാണാം. രാവണൻ നിത്യവുമാരാധിക്കുന്ന പരമശിവനെപ്പോലുള്ള ദേവകൾ പോലും മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ സേവകരാണെന്ന് വിഭീഷണൻ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ അവതാരമാണല്ലോ ശ്രീരാമൻ. ആയതിനാൽ ശ്രീരാമനോട് കലഹിച്ചാൽ രാവണനു പിന്നെ ആരും ശരണമുണ്ടാവുകയില്ല. രാവണനോടുള്ള സഹോദരസ്നേഹവും രാവണനു ധാർമ്മികചിന്തയുണ്ടാകണമെന്ന ആഗ്രഹവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധമപ്രവൃത്തികളിലുള്ള പ്രതിഷേധവും വിഭീഷണന്റെ വാക്കുകളിലുണ്ട്.

3. "മൃത്യുവശഗതനായ പുരുഷനു

സിദ്ധൗഷധങ്ങളുമേൽക്കയില്ലേതുമേ". പ്രയോഗസവിശേഷത വിശദീകരിക്കുക.

തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛന്റെ അദ്ധ്യാത്മരാമായണം കിളിപ്പാട്ടിലെ രാവണവിഭീഷണസംവാദത്തിൽ, വിഭീഷണൻ ജ്യേഷ്ഠനായ രാവണന്റെ പ്രവൃത്തിയിലെ അധാർമ്മികതയും അത് രാവണനും രാക്ഷസകുലത്തിനും വരുത്താൻ പോകുന്ന നാശനഷ്ടങ്ങളും ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു.

എന്നാൽ, വിഭീഷണന്റെ സദുദ്ദേശത്തെ തെറ്റിദ്ധരിച്ച രാവണൻ അനുജനോട് കോപിക്കുന്നു. സൗഹൃദം നടിച്ച് അരികിലിരിക്കുന്നവനാണു യഥാർത്ഥശത്രുവെന്നും അവർ മരണം കൊണ്ടുവരുമെന്നും ഇത്തരത്തിൽ തന്നോട് സംസാരിച്ച വിഭീഷണൻ വധയോഗ്യനാണെന്നും രാവണൻ പറയുന്നു. തന്റെ ഉപദേശം ഫലപ്രാപ്തിയിലെത്താത്തതിലും ജ്യേഷ്ഠനു വരാൻ പോകുന്ന ആപത്തിലും ദുഃഖിതനായ വിഭീഷണൻ ചിന്തിക്കുന്നതാണിത് --മരണാസന്നനായ വ്യക്തിക്ക് ഒരു സിദ്ധൗഷധവും ഫലിക്കയില്ല.

ജ്യേഷ്ഠനോടുള്ള തന്റെ കരുതൽ തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെട്ടതിലെ നിരാശയും രാവണന്റെ മനോഭാവത്തോടുള്ള വിമർശനവും ആപത്തടുത്ത ജ്യേഷ്ഠനെ രക്ഷിക്കാൻ ആരാലുമാവില്ലെന്ന ദുഃഖവും ഈ വാക്കുകളിൽ തെളിഞ്ഞുകാണാം. ലോക തത്ത്വത്തിന്റെ സ്വഭാവമുണ്ട് ഈ വരികൾക്ക്.

4. 'അവസ്ഥാദേശകാലങ്ങൾ അറിഞ്ഞെ സഞ്ചരിക്കാവു
അവസ്ഥാനങ്ങളിൽ ചെന്നു ചാടിയാൽ ദൃഷണമുണ്ടാം'
- കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാർ

'മുമ്പിലേയുള്ളിൽ വിചാരിച്ചുകൊള്ളണം
വമ്പനോടേറ്റാൽ വരും ഫലമേവനും'- എഴുത്തച്ഛൻ

ഈ വരികളിലെ ആശയങ്ങൾ താരതമ്യം ചെയ്ത് കുറിപ്പ് തയ്യാറാക്കുക.

പ്രാചീന കവിത്രയങ്ങളിലെ ഇരുവരായ എഴുത്തച്ഛനേയും കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാരുടേയും സമാനാശയമുള്ള വരികളാണിവ.

സാഹചര്യങ്ങൾക്കൊത്ത് പെരുമാറിയാൽ അബദ്ധങ്ങൾ സംഭവിക്കുകയില്ല എന്നാണ് നമ്പ്യാരുടെ വരികളുടെ സാരം. തന്നേക്കാൾ വലിയവരോട് ഏറ്റുമുട്ടും മുമ്പ് പലവട്ടം ആലോചിക്കണമെന്നും ആലോചനയില്ലാതെ പ്രവർത്തിച്ചാൽ അതിന്റെ ഫലം അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുമെന്നും എഴുത്തച്ഛന്റെ വരികളുടെ ആശയം വിശദമാക്കാം. ഒരേആശയത്തിന്റെ രണ്ടവതരണങ്ങളാണിതെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. തത്ത്വചിന്താപരമായ ആശയങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഇരുകവികളുടേയും പ്രാഗത്ഭ്യവും ഈ വരികളിൽ തെളിഞ്ഞുകാണാം.

5. ഈ പാഠഭാഗത്തെ തത്ത്വചിന്താപ്രധാനമായ വരികൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുക.

-ഇഷ്ടം പറയുന്ന ബന്ധുക്കളാരുമേ
കഷ്ടകാലത്തിങ്കലില്ലെന്നു നിർണ്ണയം

-മുമ്പിലേയുള്ളിൽ വിചാരിച്ചുകൊള്ളണം
വമ്പനോടേറ്റാൽ ഫലം വരുമേവനും

-മിത്രഭാവത്തോടരികേ മരുവിന
ശത്രുക്കൾ ശത്രുക്കളാകുന്നതേവനും
മൃത്യുവരുത്തുമവരേന്ന് നിർണ്ണയം.

-മൃത്യുവശഗതനായ പുരുഷനു
സിദ്ധൗഷധങ്ങളുമേൽക്കയില്ലേതുമേ.

6. പ്രാസം

ശബ്ദാവർത്തനങ്ങളെയാണ് പ്രാസം എന്ന് പറയുന്നത്. കവിതയുടെ ഭംഗി വർദ്ധിപ്പിക്കുമെന്നതിനാൽ ഇവയെ ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങളെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്. പ്രാസം പ്രധാനമായും നാലുവിധം.

1. ആദ്യാക്ഷരപ്രാസം- അടുത്തടുത്തവരികളിലെ ആദ്യാക്ഷരം ആവർത്തിച്ചു വരുന്നതിനെ ആദ്യാക്ഷരപ്രാസം എന്ന് പറയുന്നു.

ഉദാ:-മഹീപതേ ഭാഗവതോപമാനം
മഹാപുരാണം ഭവനം മദീയം

2. ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസം- അടുത്തടുത്തവരികളിലെ രണ്ടാമത്തെ അക്ഷരം ആവർത്തിച്ചാൽ ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസം.

ഉദാ:-ഇഷ്ടം പറയുന്ന ബന്ധുക്കളാരുമേ
കഷ്ടകാലത്തിങ്കലില്ലെന്നു നിർണ്ണയം.

3.അന്ത്യാക്ഷരപ്രാസം- അടുത്തടുത്ത വരികളിലെ അന്ത്യാക്ഷരങ്ങൾ ആവർത്തിച്ചാൽ അന്ത്യാക്ഷരപ്രാസം.

ഉദാ:- മതിമോഹന ശുഭനേർത്തനമാടുന്നയി മഹിതേ
മമമുന്നിൽ നിന്നു നീ മലയാള കവിതേ

4.അനുപ്രാസം- വരികളിൽ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് വ്യഞ്ജനാക്ഷരം ആവർത്തിച്ചാൽ അനുപ്രാസം.

ഉദാ:- പൂക്കുന്നിതാമുല്ല പൂക്കുന്നിലഞ്ഞി
പൂക്കുന്നു തേന്മാവു പൂക്കുന്നശോകം.

7.രാമചരിതം,കണ്ണശ്ശരാമായണം എന്നീ കാവ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികളിലെത്തുമ്പോൾ മലയാളഭാഷയ്ക്ക് സംഭവിക്കുന്ന പരിണാമം കണ്ടെത്തി ഉപന്യസിക്കുക.

രാമചരിതം,കണ്ണശ്ശരാമായണം എന്നീ കാവ്യങ്ങളിലെ ഭാഷയ്ക്ക് എഴുത്തച്ഛന്റെ കാവ്യഭാഷയിൽ നിന്ന് വലിയ വ്യത്യാസമുണ്ട്. തമിഴ് ആധികൃതമുള്ള കാവ്യഭാഷയാണ് ഈ കൃതികളിലേത്. രാമചരിതത്തിനാകട്ടെ തമിഴ് കൃതിതന്നെയെന്ന് തോന്നിപ്പിക്കുന്ന വിധം തമിഴ്സാധിനമുണ്ട്. ഇന്ന് ഭാഷയിൽ പ്രയോഗത്തിലില്ലാത്ത പദങ്ങൾ ഈ കൃതികളിൽ കാണാൻ കഴിയും.

രാമചരിതത്തിൽ നിന്ന് കണ്ണശ്ശരാമായണത്തിലെത്തുമ്പോൾ ഭാഷയ്ക്ക് സംഭവിക്കുന്ന മാറ്റം പ്രത്യക്ഷമാണ്.അതിവരം,ഘോഷം,മൃദു അക്ഷരങ്ങൾ രാമചരിതകാരനിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി കണ്ണശ്ശൻ പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. സംസ്കൃതപദങ്ങൾ രാമചരിതത്തിൽ തത്ത്വവായാണുപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതെങ്കിൽ കണ്ണശ്ശരാമായണത്തിൽ തത്ത്വവും തത്ത്വമവും ആയി ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാവ്യ ഭാഷ യിലേക്ക് സംസ്കൃതം കടന്നുവരാൻ തുടങ്ങുന്ന തിന്റെ തെളിവുകൂടിയാണിത്. അനുനാസികാതിപ്രസരം സംഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്ത പദങ്ങൾ ഈ രണ്ട് കാവ്യങ്ങളിലും കാണാം.

രാമചരിതകാലത്ത് തമിഴിന്റെ പിടിയിലായിരുന്ന കാവ്യഭാഷ കണ്ണശ്ശരിലെത്തുമ്പോൾ സംസ്കൃതത്തിലേക്ക് ചുവടു വയ്ക്കുന്നത് കാണാം. എഴുത്തച്ഛനിലെത്തുമ്പോൾ തമിഴിൽ നിന്ന് മോചനം നേടുകയും മലയാളഭാഷയും സംസ്കൃതവും തമ്മിലിണക്കി ഒരു പുതിയ മണിപ്രവാളകാവ്യഭാഷ രൂപം കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു. തത്ത്വങ്ങളും തത്ത്വമങ്ങളും ഔചിത്യപൂർവ്വം എഴുത്തച്ഛൻ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. അനുനാസികാതിപ്രസരം വന്ന കാവ്യരൂപങ്ങളും എഴുത്തച്ഛനിൽ കാണാനാവും.

8. വിഭിഷണന്റെ സ്വഭാവസവിശേഷതകൾ

അദ്ധ്യാത്മരാമായണം കിളിപ്പാട്ട് യുദ്ധകാണ്ഡത്തിലെ രാവണ വിഭിഷണസംവാദത്തിൽ രാമനെതിരെ യുദ്ധസന്നദ്ധനായ രാവണൻ ,യുദ്ധതന്ത്രങ്ങൾ ആസൂത്രണം ചെയ്യാനായി അനുജൻ വിഭിഷണനെ രാജധാനിയിലേക്ക് വിളിച്ച് വരുത്തുന്നു.

മറ്റു മന്ത്രിമാരിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി യുദ്ധത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന,രാവണന്റെ യുദ്ധവീര്യം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന ഉപദേശങ്ങളെല്ലാ വിഭിഷണൻ നൽകുന്നത്.ജ്യേഷ്ഠന്റെ ഹിതമറിഞ്ഞ് പ്രവർത്തിച്ച് പ്രിയം സമ്പാദിക്കുന്നതിലല്ല വിഭിഷണനു താത്പര്യം.രാവണന്റെ പ്രവൃത്തിയിലെ ന്യായാന്യായങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ച് ന്യായപക്ഷത്ത് നിലകൊള്ളുകയും,അത് ജ്യേഷ്ഠന്റെ എതിർപക്ഷമാണെന്നറിഞ്ഞിട്ടും സധൈര്യം സ്വന്തം അഭിപ്രായം തുറന്ന് പറയുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട് വിഭിഷണൻ. വരാൻ പോകുന്ന വിപത്തുകൾ മുൻ കൂട്ടി കണ്ട് രാവണനെ ഉപദേശിക്കുന്നതിലൂടെ ഉത്തമസോദരന്റേയും ഉത്തമസചിവന്റേയും കടമ അദ്ദേഹം ഭംഗിയായി നിർവ്വഹിക്കുന്നു.

വിഭിഷണന്റെ വാക്കുകളിൽ രാമനോടുള്ള ഭക്ത്യാദരങ്ങൾ തെളിഞ്ഞുകാണാം.രാമൻ അജയ്യനാണെന്നും സാധാരണ മനുഷ്യനല്ലെന്നും അദ്ദേഹം വിശ്വസിക്കുന്നു.അധർമ്മമാണ് ജ്യേഷ്ഠനായ രാവണൻ പ്രവർത്തിച്ചതെന്ന് തുറന്ന് പറയുമ്പോഴും വിഭിഷണന്റെ സഹോദരസ്നേഹത്തിന് അല്പം പോലും കുറവുണ്ടാകുന്നില്ല.ധർമ്മ പാതയിലേക്ക് രാവണനെ നയിക്കാനാണ് വിഭിഷണന്റെ ശ്രമം.ധർമ്മത്തിന്റെ പാതയാണു ഹിതകരമെന്നും രാവണൻ അധർമ്മപക്ഷത്തായതിനാൽ ധർമ്മപക്ഷത്തുള്ള ശ്രീരാമനൊപ്പമേ ഏവരും നിൽക്കൂ എന്ന സ്വന്തം കാഴ്ചപ്പാടും രാവണന്റെ നീരസം ഭയക്കാതെ വിഭിഷണൻ തുറന്നുപറയുന്നുണ്ട്. രാവണന്റെ പ്രവൃത്തികൾ അദ്ദേഹത്തിനു മാത്രമല്ല കുലത്തിനും ദോഷമുണ്ടാക്കുമെന്ന ദീർഘവീക്ഷണവും വിഭിഷണനുണ്ട്.

വിവേകിയും നിർഭയനും നീതിപക്ഷത്ത് നിലകൊള്ളുന്നവനും രാമഭക്തനും സഹോദരസ്നേഹിയുമായ വിഭിഷണനെയാണ് പാഠഭാഗത്ത് കാണാൻ കഴിയുന്നത്.

- സോയ വി ടി, ജി എച്ച് എസ് എസ് വാടാനാംകുറുശ്ശി.